

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 24Co/19/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8214206134
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 12. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eliška Wagshalová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8214206134.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Elišky Wagshalovej a členov senátu JUDr. Antónie Kandravej a JUDr. Ingrid Kalinákovej, v spore žalobcu: U. V., X.. XX.XX.XXXXX, L. J. XX/XX, XXX XX B., zastúpená JUDr. Vladimírom Cahajlom, advokátom so sídlom Dlhý rad 16, 085 01 Bardejov, proti žalovanému: R. J., Ú., N.. XX. C. Č.. X C. XX, XXX XX L. X, A.: XX XXX XXX, o určenie, že úraz s následkom smrti H. V. je pracovným úrazom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Bardejov sp. zn. 5C/178/2014-119 zo dňa 14.12.2018, takto

rozhodol:

I. Potvrdzuje rozsudok.

II. Žalobkyňa má voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

Predmet konania

1. Žalobkyňa sa uplatnenou žalobou domáha voči žalovanej určenia, že poškodenie zdravia s následkom smrti, ktorý utrpel jej nebohý manžel je pracovným úrazom.

Obsah napadnutého rozhodnutia

2. Okresný súd Bardejov ako súd prvej inštancie (ďalej len „súd“) rozhodol tak, že cit.:

„Súd u r č u j e , že poškodenie zdravia s následkom smrti H. V., nar. XX.XX.XXXX, ktorý zomrel XX.XX.XXXX, ktoré nastalo 16.08.2005 na stavbe Obchodného centra Maros v meste Ľubľana, štát Slovinsko, je pracovným úrazom.

Žalovaná je p o v i n n á nahradiť žalobkyňu trovy konania v pomere úspechu žalobkyne, ktorý činí 100 % , o výške ktorých bude rozhodnuté po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie skončí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.“

3. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že skutkovo mal za preukázané, že dňa 19.7.2005 bola medzi zamestnancom H. V., nar. XX.X.XXXX a zamestnávateľom Ondava spoločnosť s ručením obmedzeným Dubová, IČO: 31693288 uzavretá platná pracovná zmluva, s nástupom zamestnanca do práce dňa 20.7.2005 na vykonávanie stavebných prác v Slovinsku. Tam vykonával práce prostredníctvom spoločnosti Work Group Slovakia s.r.o. Pracovný pomer bol dohodnutý na dobu určitú - počas výkonu prác v Slovinsku, obaja účastníci zmluvy sa dohodli na skúšobnej 3 mesačne lehote a na mzde pre zamestnanca vo výške 215,76 Eur (6.500,- Sk) mesačne. Zamestnanec H. V. dňa 20.7.2005 nastúpil na výkon práce v Slovinsku v meste Ľubľana na stavbu obchodného centra Maros, kde pracoval až do 16.8.2005, kedy pri výkone práce sa na lešení pošmykol a spadol na železné roxory a trúbky, ktoré sa nachádzali na zemi pri lešení. V daný deň bolo daždivé počasie, napriek tomu zamestnávateľ trval na tom, aby zamestnanci v práci pokračovali aj napriek zlému pracovnému odevu a zabezpečeniu práce. Pri každom nástupe do práce majster kontroloval, či zamestnanci nepožili alkohol, a ak by mal niekto vypité, nepustili by ho v daný deň na stavbu. Dôvodom jeho pádu bolo zle namontované lešenie, na podlahe ktorého boli iba dosky a nebolo zabezpečené zábradlím. Pri páde utrpel H. V. poškodenia

hlavy a mozgu, na následky ktorých napriek hospitalizácii v nemocnici v L'ubľane a liečbe, dňa 2.9.2005 zomrel. Dňa 18.2.2008 podala žalobkyňa na Sociálnej poisťovni žiadosť o priznanie jednorazového odškodnenia z úrazového poistenia zamestnávateľa jej manžela, rozhodnutím Sociálnej poisťovne číslo 1108020268 zo dňa 3.6.2008 bolo rozhodnuté, že nemá nárok na jednorazové odškodnenie. Dňa 28.7.2016 bola spoločnosť Ondava spoločnosť s ručením obmedzeným Dubová, IČO: 31693288 vymazaná z obchodného registra. Dňa 9.4.2014 bola spoločnosť Work Group Slovakia, s.r.o. IČO: 36 588 199 vymazaná z obchodného registra.

4. Na zistený skutkový stav prijal právny záver, podľa ktorého z vykonaného dokazovania vyplynulo, že nebolo v konaní sporné, že k poškodeniu zdravia H. V., ktorý je manželom žalobkyne, došlo dňa 16.8.2005 pri plnení jeho pracovných povinností v meste L'ubľana, štát Slovinsko ako zamestnanca spoločnosti Ondava spoločnosť s ručením obmedzeným Dubová, na základe platnej pracovnej zmluvy zo dňa 19.7.2005. Svedkovia C. F.S. a H. F. boli rovnako zamestnancami danej spoločnosti a spolu s H. V. pracovali v daný deň na stavbe obchodného centra Maros v L'ubľane a potvrdili ako skutočnosť, že nebohý nebol pod vplyvom alkoholu, nevhodné pracovné podmienky - dážď a šmykľavé podlažie, tak aj nedostatky pracovnej obuvi a pracovného odevu, ako aj absenciu zábradlia, ktoré by zabránilo pádu z lešenia, na ktorom spolu s H. V. pracovali, rovnako ako neporiadok na stavbe, kde pod lešením boli rozhádzané kovové roxory a trúbky, na ktoré H. V. z výšky z lešenia spadol a ktoré mu spôsobili poranenia hlavy a mozgu, na následky čoho dňa 2.9.2005 v nemocnici v L'ubľane zomrel. Zamestnávateľ žalobcu nevykonal žiadne z vyššie uvedených povinností vo vzťahu k Sociálnej poisťovni, resp. Inšpektorátu práce, týkajúcich sa smrti jeho zamestnanca H. V. pri plnení pracovných povinností, na základe čoho by si jeho manželka a deti mohli uplatniť ich zákonné nároky v oblasti sociálnej pomoci. V súčasnosti teda z tohto dôvodu neexistujú žiadne šetrenia ani oficiálne správy o nehodovom deji, zároveň z dôvodu, že odvtedy uplynulo takmer 14 rokov ani nie je možné získať iné dôkazy k tejto veci, súd teda musel vychádzať len zo zabezpečených dôkazov, ktoré však v konaní nikto nespochybnil. Súd teda dospel k záveru, že poškodenie zdravia H. V. zo dňa 16.8.2005 nastalo pri plnení pracovných povinností ako zamestnanca na základe platnej pracovnej zmluvy so spoločnosťou Ondava spoločnosť s ručením obmedzeným Dubová, v priamej súvislosti s ktorými dňa 2.9.2005 zomrel a teda sa jedná o pracovný úraz. Podstatnou otázkou, k čomu zároveň smerovali aj námietky žalovanej (iné námietky do vyhlásenia dokazovania za ukončené neboli zo strany žalovanej vznesené) je, či Sociálna poisťovňa vôbec môže byť pasívne legitimovaná v takomto konaní. Súd si uvedomuje, že vzťah medzi žalobkyňou a Sociálnou poisťovňou, ktorý sa týka nároku na jednorazové odškodnenie v zmysle § 94 zákona č. 461/2003 Z.z. je vzťahom verejnoprávnym a že Sociálna poisťovňa v ňom vystupuje ako subjekt verejného práva. Je však nepochybné, že takúto otázku si Sociálna poisťovňa nemôže zodpovedať ako predbežnú otázku (aspoň k takémuto záveru dospel najvyšší súd SR vo svojom rozhodnutí 9 Sžso 14/2011, kde okrem iného konštatoval, že : „O otázke, či ide alebo nejde o pracovný úraz Sociálna poisťovňa nie je oprávnená rozhodovať. Prejednanie a rozhodnutie veci, ktorej predmetom je určenie, že určitý úraz je pracovný, patrí v zmysle § 7 ods. 1 OSP v spojení s § 14 Zákonníka práce do právomoci všeobecného súdu.“). Je otázne, či si takúto otázku môže vyriešiť Sociálna poisťovňa ako predbežnú otázku a následne o nároku na jednorazové odškodnenie samostatne rozhodnúť. Súd má zato, že ak je spor o takejto skutočnosti, tak nemôže. Opak by nastal, ak by zamestnávateľ prehlásil, že sa jedná o pracovný úraz a takéto jeho prehlásenia by bolo jedným z dôkazov v konaní pred Sociálnou poisťovňou. V takomto prípade by bolo zbytočné podávať žalobu na všeobecný súd, aby posúdil, či sa jedná o pracovný úraz. Ako už bolo vyššie konštatované, súd je toho názoru, že nie je možné, aby sa vytvárali dve skupiny fyzických osôb s rovnakými podmienkami pre určenie dôvodnosti nároku, že sa jedná o pracovný úraz, z ktorých jedna bude úspešná, pretože zamestnávateľ existuje a druhá nie, pričom samotná existencia zamestnávateľa nie je rozhodujúca pre posúdenie, či takáto osoba má nárok v inom (správnom) konaní. Tu sa totiž rieši iba predbežná otázka, neexistencia zamestnávateľa je pre takéto nasledujúce konanie nevýznamná. Jeho zánik nespôsobuje reálnu vymožitelnosť nároku na jednorazové odškodnenie, a preto je tunajší súd toho názoru, že to nemôže predstavovať prekážku pokračovania v konaní s iným pasívne legitimovaným subjektom (ak konanie o určenie pracovného úrazu začalo pred zánikom zamestnávateľa), alebo pre podanie samostatnej žaloby voči takémuto subjektu (ak zamestnávateľ zanikol pred podaním žaloby). Je už len otázne, kto je takouto zodpovednostnou osobou. Sociálna poisťovňa je výlučným orgánom, ktorý rozhoduje o nároku manželky poškodeného, ktorý zomrel v dôsledku pracovného úrazu. Zamestnávateľ poškodeného ku dňu vyhlásenia rozsudku neexistuje, ale v súdnom konaní je preukázaná skutočnosť, že smrť poškodeného nastala v dôsledku pracovného úrazu. Rozsudok súdu o tejto skutočnosti tvorí právny základ nároku v zmysle § 94 Zákona č. 461/2003 Z.z. Pasívne

legitimovaným subjektom, ak dôjdeme k záveru, že túto otázku si Sociálna poisťovňa nemôže vyriešiť ako predbežnú otázku (v opačnom prípade by žaloba voči Sociálnej poisťovni bola nedôvodná a Sociálna poisťovňa by v prípade zániku zamestnávateľa sama posudzovala, či došlo k pracovnému úrazu, alebo nie), nemôže byť žiaden iný subjekt, než Sociálna poisťovňa, ktorá jediná má v súčasnosti (po zániku zamestnávateľa poškodeného bez právneho nástupcu) právny vzťah k tejto skutočnosti, pretože sa od jej vyriešenia odvíja posúdenie opodstatnenosti jednorazovej dávky v zmysle vyššie uvedeného zákonného ustanovenia. Na miesto zamestnávateľa nemôže vstúpiť iný právny subjekt, ktorý by mal vo vzťahu k pracovnému úrazu poškodeného akýkoľvek právny záujem, právo, alebo právnu povinnosť, resp. koho by sa právne účinky takéhoto rozhodnutia akýmkoľvek právne relevantným spôsobom týkali. Nie je zároveň možné akékoľvek sporové konanie viesť bez pasívne legitimovaného subjektu, ani nie je možné konať s už neexistujúcim zamestnávateľom. Zároveň zákon neurčil žiaden subjekt, ktorý by v prípade zániku zamestnávateľa priamo vstúpil (alebo by bolo možné voči nemu konanie viesť) na jeho miesto do súdneho konania o určenie pracovného úrazu. Je to otázka, ktorú právna teória nerieši a preto je potrebné ju vyriešiť iba súdnym rozhodnutím a s ohľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti súd rozhodol v zmysle prvého výroku tohto rozsudku.

5. Aplikoval ust. čl.8, § 195, ods. 1,2,3 Zákonníka práce, §94, ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z.

6. O trovách konania rozhodol s poukazom na § 255 ods. 1 C.s.p. a úspešnej žalobkyni priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

Obsah odvolania

7. Proti rozsudku podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaná. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok v zmysle § 388 CSP zmenil a žalobu v celom rozsahu zamietol. Je názoru, že konštatovanie súdu, že je nemožné, aby existovali 2 typy fyzických osôb a to také, ktoré majú nárok na súdny prieskum, či došlo k pracovnému úrazu a na také, ktoré bez svojej viny iba v dôsledku toho, že ich zamestnávateľ zanikol, takéto právo nemajú a sú vylúčené z možnosti uplatniť si svoj dôvodný nárok na príslušnom súde, je nesprávne a nemá oporu v zákonných ustanoveniach Zákonníka práce. Sociálna poisťovňa z hľadiska hmotného práva nie je a ani nikdy nebola nositeľkou zodpovednosti za poškodenie zdravia zamestnanca pri práci. Právna úprava zodpovednosti za škodu pri pracovnom úraze tak v súčasnom ako aj v predchádzajúcom Zákonníku práce je totiž konštruovaná ako objektívna zodpovednosť s tým, že za pracovný úraz zodpovedá výlučne zamestnávateľ (§195 a násl. ZP). Sociálna poisťovňa vstupuje do pracovnoprávnych vzťahov medzi zamestnávateľom a zamestnancom od účinnosti zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení, t.j. od 1.1.2004, ako vykonávateľ sociálneho poistenia a v rámci neho aj úrazového poistenia. Právna úprava zodpovednosti za pracovný úraz a liberačné dôvody ostali naďalej v Zákonníku práce - teda aj po účinnosti zákona č. 461/2003 Z.z.. Základ nároku na úrazovú dávku z úrazového poistenia zamestnávateľa vyplýva z pracovnoprávneho vzťahu. Podľa právneho názoru Najvyššieho súdu SR vyjadreného v rozhodnutí č. sp. zn. 9Sžo 14/2011 a sp. zn. č. 9Sžo 44/2011 zo dňa 24. novembra 2011 Sociálna poisťovňa nie je oprávnená rozhodovať o otázke, či ide o pracovný úraz alebo nie. Riešenie sporných otázok z pracovnoprávnych vzťahov spadá do právomoci všeobecného súdu v civilnom súdnom konaní. To isté sa vzťahuje aj na otázku miery zodpovednosti zamestnávateľa za škodu vzniknutú pracovným úrazom upravenú v pracovnoprávnom predpise a to v § 196 Zákonníka práce a ktorá je rozhodujúca pri posudzovaní nároku na úrazovú dávku z úrazového poistenia. Sociálna poisťovňa nemôže byť v danom spore žalovanou stranou. Žalobkyňa si začala uplatňovať svoje právo o určenie, že úraz jej neb. manžela H. V. zo dňa 16.8.2005 je pracovným úrazom s následkom smrti, na Okresnom súde v Bardejove podaním žaloby dňa 28.08.2014 (po 9-ich rokoch od vzniku úrazu), teda v čase kedy zamestnávateľ Ondava, s.r.o. Dubová ešte existoval, ale v žalobe ako žalovaná strana nebol uvedený. Až 10.07.2015 (teda po roku) žalobkyňa doplnila svoj chybný návrh (žalobu) a za žalovanú stranu označila Sociálnu poisťovňu, pobočka Bardejov. Ak by žalobkyňa vo svojej žalobe zo dňa 28.8.2014 správne označila žalovanú stranu, ktorou mal byť zamestnávateľ (v tom čase existoval), nedošlo by k tak zdĺhavému rozhodovaniu súdov o tom, či išlo o pracovný úraz jej neb. manžela alebo nie. Nemôže sa preto chápať ako osoba bez zamestnávateľa, ktorá si nemohla uplatniť svoje právo voči zamestnávateľovi na súde. Súd v konaní rozhodol, že úraz H. V. v Slovinsku je pracovný úraz bez akéhokoľvek šetrenia a dokazovania. Súd len prisvedčil tvrdenie žalobkyne, že úraz jej neb. manžela je pracovný úraz bez toho, aby vykonal akékoľvek dokazovanie a šetrenie. Sociálna poisťovňa, keďže sa necíti, resp. nemôže byť zo zákona pasívne legitimovaná, nenavrhovala v konaní žiadne dokazovanie týkajúce sa toho, či úraz bol pracovným alebo nebol, kto ho zavinil, či zamestnanec alebo zamestnávateľ. Sociálna poisťovňa nemala a ani nemá o týchto skutočnostiach žiadne vedomosti.

8. Žalobkyňa vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhla rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Hodnotenie odvolacieho súdu

9. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) v zmysle zásad uvedených v § 470 ods. 1 a 2 CSP, vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal rozsudok v jeho napadnutých častiach, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli súdu Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej proti rozsudku nie je dôvodné.

10. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

11. Žalovaná vo svojom odvolaní namieta, že súd nesprávne posúdil, že je v konaní o určenie, že poškodenie zdravia, ktoré utrpel nebohý manžel žalobkyne je pracovný úraz, pasívne vecne legitimovaná.

12. Podľa čl. 4, ods. 1 CSP, ak sa právna vec nedá prejednať a rozhodnúť na základe výslovného ustanovenia tohto zákona, právna vec sa posúdi podľa ustanovenia tohto alebo iného zákona, ktoré upravuje právnu vec čo do obsahu a účelu najbližšiu posudzovanej právnej veci.

13. Podľa čl. 4, ods. 2 CSP, ak takého ustanovenia niet, súd prejedná a rozhodne právnu vec podľa normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom, a to s prihliadnutím na princípy všeobecnej spravodlivosti a princípy, na ktorých spočíva tento zákon, tak, aby výsledkom bolo rozumné usporiadanie procesných vzťahov zohľadňujúce stav a poznatky právnej vedy a ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít.

14. Za situácie, že žalovaná Sociálna poisťovňa odmieta plniť žalobkyni vo veci ňou uplatneného nároku na jednorazové odškodnenie z dôvodu, že požaduje rozhodnutie súdu o určení, že úmrtie jej nebohého manžela nastalo v dôsledku pracovného úrazu, pričom žalobkyňa nemá možnosť tak učiniť voči zamestnávateľovi jej nebohého manžela, keďže ten neexistuje a niet jeho právneho nástupcu, šlo by o odmietnutie súdnej ochrany žalobkyne. Pripustením argumentácie, že žalovaná poisťovňa v danom spore nie je pasívne vecne legitimovaná by nastala situácia, že žalobkyňa sa nemôže obrátiť na súd vo veci určenia, ktoré po nej Sociálna poisťovňa pre plnenie jej nároku požaduje vzhľadom k tomu, že takáto žaloba by bola automaticky zamietnutá z dôvodu, že v spore niet žalovaného. Pripustením takého výkladu by sa umožnilo Sociálnej poisťovni, ktorá trvá na rozhodnutí súdu o tom, že sa stal pracovný úraz, vyhnúť sa plneniu nárokov niektorých pozostalých pre objektívnu nemožnosť žalovať neexistujúceho zamestnávateľa. Takýto výklad je nutné odmietnuť ako ústavne nekonformný, pretože neprimerane obmedzuje ústavou zaručené právo na súdnu ochranu tým, že ho žalobkyni fakticky odopiera. Takýmto postupom by bol popretý účel čl. 46 Ústavy SR, pretože by nebolo umožnené poskytnúť účinnú ochranu subjektívnym právam fyzických a právnických osôb, čím by došlo k tzv. odmietnutiu spravodlivosti - *denegatio iustitiae*. Nemožno tolerovať formalistický postup, ktorým sa za použitia sofistikovanej argumentácie odôvodňuje zrejma nespravodlivosť. Všeobecný súd nie je absolútne viazaný doslovným znením zákona, ale sa od neho môže a musí odchyliť, pokiaľ to vyžaduje účel zákona, história jeho vzniku, systematická súvislosť alebo niektorý z princíпов, ktoré majú svoj základ v ústavne konformnom právnom poriadku ako významovom celku. Povinnosť súdov vyhľadávať právo neznamena len vyhľadávať priame a výslovné pokyny v zákonnom texte, ale tiež povinnosť zisťovať a formulovať, čo je konkrétnym právom aj tam, kde ide o interpretáciu abstraktných noriem a ústavných zásad. (nález Ústavného súdu ČR z 13. marca 2013, sp. zn. IV. ÚS 1241/12). Z uvedených dôvodov, v súlade s právnym názorom súdu prvej inštancie má i odvolací súd za to, že postup žalobkyne, ktorá v konaní ako žalovanú stranu označila Sociálnu poisťovňu, ktorá má na výsledku tohto sporu právny záujem z dôvodu posúdenia oprávnenosti nároku na odškodnenie bol správny a žalovaná vzhľadom na okolnosti prejednávanej veci je nositeľkou hmotnoprávnej povinnosti, t.j. pasívnej vecnej legitimácie.

15. Žalovaná v odvolaní namieta, že žalobkyňa svojou pasivitou a nesprávnym označením žalovanej strany v konaní sama zapríčinila vznik situácie, kedy na strane žalovanej strany nemohol vystupovať zamestnávateľ, ktorý medzičasom zanikol. Ako to vyplýva z obsahu spisu, žalovaná sa podľa jej vyjadrení pokúšala so zamestnávateľom dohodnúť na vyplatení odškodného, pričom zamestnávateľ dohodu nespĺnil. Zamestnávateľ takisto nespĺnil viaceré povinnosti, ktoré mu vyplývali zo zákona vo vzťahu k nahláseniu a vyšetreniu pracovného úrazu. Tieto okolnosti nemožno v žiadnom prípade pričítať na ťarchu žalobkyne a nemajú žiaden vplyv na posúdenie vecnej legitimácie žalovanej v konaní.

16. Žalovaná nakoniec namieta nedostatočné zistenie skutkového stavu súdom prvej inštancie, ktorý podľa jej názoru nevenoval dostatočnú pozornosť zisťovaniu okolností, za akých došlo k úrazu. Ako to vyplýva z bodu 14. odôvodnenia napadnutého rozsudku, nebohý manžel žalobkyne utrpel úraz a zomrel pri plnení pracovných povinností v dôsledku pošmyknutia sa a následného pádu z lešenia, pričom v danom čase boli nepriaznivé pracovné podmienky, zamestnávateľ nezabezpečil vhodnú pracovnú obuv, pracovný odev, absentovalo zábradlie, ktoré by pádu z lešenia zabránilo. Pod lešením sa nachádzal stavebný kovový odpad, na ktorý nebohý pri páde narazil. Tieto tvrdenia boli preukázané svedeckými výpoveďami. Zamestnávateľ si nespĺnil žiadnu zo svojich zákonných povinností v súvislosti s pracovným úrazom, nesnažil sa svojej objektívnej zodpovednosti zbaviť. Na druhej strane ani neuznal, že ide o pracovný úraz. Žalovaná Sociálna poisťovňa v priebehu konania nemala vo vzťahu k dokazovaniu, či poškodenie zdravia je pracovný úraz žiadne návrhy na doplnenie dokazovania. Za tejto situácie je záver súdu o tom, že v danom prípade ide o pracovný úraz správne.

17. Odvolanie žalovanej vzhľadom na dôvody v ňom uvedené, nemá za následok nesprávnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie. Majúc na zreteli uvedené, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil postupom podľa ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 CSP.

18. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v súlade s ust. § 255, ods. 1 C.s.p. a v odvolacom konaní úspešnej žalobkyne priznal právo na náhradu trov odvolacieho konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).